

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Klášterky a soudců JUDr. Blanky Chlostové a JUDr. Michala Holuba ve věci

žalobkyně: **A. A. J.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou Mgr. Radkou Korbelovou Dohnalovou, PhD. sídlem
Převrátilecká 330, 390 01 Tábor

proti

žalované: **Střední zdravotnická škola**, IČO 00638765
sídlím Ruská 2200/91, 100 00 Praha 10
zastoupená advokátem Mgr. Radkem Suchým
sídlím Vinohradská tř. 164, 130 00 Praha 3 - Vinohrady

o omluvu a peněžité zadostiučinění za porušení práva na rovné zacházení,
k odvolání žalované proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 20. července 2020,
č. j. 17 C 61/2016-350

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím soud I. stupně zastavil řízení (výrok I.) a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení v částce 8 228 Kč k rukám právního zástupce žalované, a to do tří dnů od právní moci napadeného rozhodnutí (výrok II.).
2. Žalobkyně se žalobním návrhem domáhala zaslání písemné omluvy ve znění: „Vážená paní J., omlouváme se Vám tímto za újmu způsobenou tím, že jste dne 2. 9. 2013 zcela neoprávněně byla vyzvána ředitelkou k odložení muslimského šátku na půdě naší školy a byla jste nucena zde ukončit z tohoto důvodu své vzdělání. Došlo tak k Vaší zřejmé diskriminaci. Zároveň s touto omluvou přijměte, prosím, naše ujištění, že učiníme veškerá opatření, aby se podobný případ již nemohl opakovat“, a dále se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni náhradu nemajetkové újmy ve výši 60 000 Kč a náklady řízení. Žaloba byla podána podle ust. § 10 zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminačního zákona (dále jen „AZ“) s tvrzením, že pokynem ředitelky žalované školy k odložení muslimského šátku byla žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Tomanová.

nepřímo diskriminovaná podle ust. § 3 AZ. Takový požadavek byl vznesen bez opory v zákoně, na základě neutrálně formulovaného ustanovení školního řádu, avšak v důsledku žalobkyni v nošení muslimského šátku omezoval. Žalobkyně byla podle svého tvrzení k odložení šátku vyzvána v ředitelně školy po zahájení výuky dne 2. 9. 2013, ačkoliv se v rámci dřívějších dvou pohovorů nošení šátku při běžné výuce neprobíralo. Žalobkyni nabízená jiná varianta nebyla žalovanou přijata a byl jí nabídnut formulář pro ukončení studia. V rámci právní argumentace vycházela žalobkyně zejména z podnětu neziskové organizace Sdružení pro integraci a migraci a ze zprávy veřejné ochránkyně práv (dále jen „VOP“). Žalobkyně nepovažovala žalovanou tvrzené dodržování společenských pravidel za žádný z důvodných stanovených legitimních cílů omezení svých práv.

3. Obrana žalované spočívala ve dvou argumentačních liniích. V rámci první z nich se žalobkyně pro nesplnění formálně právních podmínek studentkou školy ani nestala, a proto nemohla být diskriminována s důsledky ukončení studia. Dále pak žalovaná měla požadavek na nenošení pokrývek hlavy za legitimní, zákonný a nikoho nediskriminující. Nenošení jakékoliv pokrývky hlavy ve škole při výuce je odůvodněno legitimním cílem, kterým jsou bezpečnostní a hygienické požadavky, současně předchází sociálně patologickým jevům.
4. Soud I. stupně rozsudkem ze dne 27. 1. 2017, č. j. 17 C 61/2016-172, žalobu v celém rozsahu zamítl. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně se pro neprokázání splnění formálně právních podmínek nestala studentkou žalované školy, neprokázala, že by studium na této škole zahájila a dále neprokázala ani to, že důvodem nezahájení studia byl diskriminační přístup žalované ve smyslu ust. § 3 AZ.
5. K odvolání žalobkyně odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil rozsudkem ze dne 19. 9. 2017, č. j. 12 Co 130/2017-228, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 12. 2017, č. j. 12 Co 130/2017-254. Odvolací soud v rozhodnutí vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně, avšak uzavřel, že žalobkyně do školy v září nastoupila a výuky se účastnila, a to bez ohledu na později namítané nesplnění formálně právních náležitostí. K podstatě sporu mezi účastnicemi se vyjádřil tak, že nepovolení výjimky nošení muslimského šátku jako pokrývky hlavy není přímou ani nepřímou diskriminací na základě náboženského vyznání. Prostředí škol v České republice má zůstat neutrální, má být místem pro rozvoj, a to včetně kritického myšlení, viditelné náboženské znaky jsou ale s tímto v rozporu a takové symboly mohou narušovat principy rovnosti mužů a žen. Ve srovnání s ostatními studenty nedošlo u žalobkyně k rozdílnému zacházení, neboť všem byla uložena podle školního řádu povinnost být bez pokrývky hlavy, žalobkyně ani nebyla nijak znevýhodněna, jelikož mohla studovat bez pokrývky hlavy. Ustanovení školního řádu o zákazu nošení pokrývky hlavy sice omezovalo žalobkyni, ale stejně tak omezovalo i ostatní studenty, kteří by si chtěli dát něco na hlavu. Nošení pokrývky hlavy ve škole je v poměrech České republiky nespolečenské, ačkoliv v ostatních uzavřených prostorech může být nošení pokrývek hlavy ženami společensky přípustné. Tolerance náboženských symbolů je v České republice dána pouze opakem práva na náboženskou svobodu, proti právu žalobkyně stojí právo být nábožensky bez vyznání, náboženské symboly nemít, nebýt vystaven jejich působení a nemuset se zabývat jejich významem. Z těchto důvodů neshledal odvolací soud odvolání žalobkyně důvodné, neboť dospěl k závěru, že ust. § 10 AZ ve spojení s ust. § 3 AZ nejsou v daném případě aplikovatelná, protože ve v případě této žalobkyně nedošlo k nepřímé diskriminaci.
6. Nejvyšší soud z podnětu dovolání žalobkyně rozsudky obou soudů nižšího stupně zrušil rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 25 Cdo 348/2019-311, a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Dovolací soud měl právní názor odvolacího soudu o nesplnění podmínek nepřímé diskriminace žalobkyně za nesprávný. Podle dovolacího soudu v případě hidžábu

zákaz pokrývek hlavy ve škole nesleduje legitimní cíl, kterým není ani zachování pravidel společenského chování a morálky. Hidžáb nezpůsobuje komplikace při komunikaci nebo orientaci v prostoru, zahalení hidžábem při teoretické výuce pak nepředstavuje žádná zdravotní rizika pro žalobkyni ani pro okolí. Dovolací soud konstatoval, že osoby bez náboženského vyznání či jiného náboženského přesvědčení by měly respektovat projevy náboženského přesvědčení druhých a není zde žádný důvod, proč i v případě v České republice nezvyklého náboženství by měly být takové osoby omezovány nebo by měl být ztěžován výkon jejich základních práv. V projednávané věci došlo podle názoru dovolacího soudu k nepřímé diskriminaci žalobkyně v přístupu ke vzdělávání, proto dovolací soud rozsudky soudu I. stupně i odvolacího soudu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně s tím, že na místě bude nadále posouzení žalobkyni uplatněných nároků jak ve vztahu k textu požadované omluvy, tak i ve vztahu k finančnímu zadostiučinění.

7. Žalobkyně vzala podáním doručeným soudu I. stupně dne 24. 4. 2020 žalobu zpět. Zpětvzetí žaloby odůvodnila tím, že k němu došlo po zralé úvaze, přičemž mezi důvody řadila žalobkyně to, že od předmětných událostí uplynulo již téměř sedm let. Po takové době požadovaná omluva ani finanční náhrada žalobkyni již nemohou přinést satisfakci a žalobkyně je šťastná, že se jí dostalo spravedlnosti ze strany Nejvyššího soudu. Požadované nároky nebyly hlavním cílem žalobkyně, bylo to ujištění, že podobným způsobem již nebude možné ji ani další studenty diskriminovat. V důsledku řízení byla žalobkyně vystavena dalšímu pronásledování (vyhrožování, dehonestace v médiích, problémy při hledání bydlení a zaměstnání). Žalobkyně nechce, aby byl případ dále zneužíván, v České republice chce najít klid na práci a běžný život a zabývat se důležitějšími věcmi, jako je zdraví a sounáležitost. S poukazem na to, že se žalovaná strana vzdala náhrady nákladů řízení, by podle žalobkyně neměla být náhrada nákladů řízení přiznána žádnému z účastníků a řízení by mělo být zastaveno.
8. Žalovaná se zpětvzetím žaloby nesouhlasila a navrhla vyslovit jeho neúčinnost. Argumenty žalobkyně označila místy až za patetické a upozornila, že to byla zejména ona a její statutární zástupkyně PhDr. Ivanka K., Ph.D. (dále jen „ředitelka školy“), která citelně nesla tíhu žaloby. Žaloba měla dopad na dobré jméno žalované a dále i do osobnostních práv ředitelky školy, přičemž ředitelka školy čelila značné přesile z důvodu uměle vyvolané politizace kauzy. S poukazem na judikaturu žalovaná konstatovala, že morální zájem na meritorním rozhodnutí věci je tím, co vede žalovanou k tomu nesouhlasit se zpětvzetím žaloby. Podle žalované žalobkyně při zpětvzetí žaloby sama uznala, že podání žaloby bylo pouhým zastíracím úkonem a o samotná práva žalobkyně nešlo. To vede žalovanou k obavám, že času a energie zúčastněných bylo zneužito v rámci politického procesu. Žalovaná si vzhledem k průběhu řízení a k dehonestaci její i k dehonestaci ředitelky školy zaslouží, aby bylo o žalobě rozhodnuto. Zájmu o věc svědčí i to, že žalovaná je zastupována zdarma a ve své podstatě na právní zastoupení lze pohlížet jako na institut veřejné žaloby. Žalovaná se absolutně neztotožňuje s rozsudkem Nejvyššího soudu, považuje jej za věcně i právně nesprávný a argumentačně chybný. Jako zásadní důvod pro pokračování v řízení pak žalovaná uvedla skutečnost, že bylo ukončeno šetření Policie ČR vůči Mgr. Anně Š., které usvědčuje určité osoby ze lži, a provedení tohoto důkazu se jeví pro posouzení věci a meritorní rozhodnutí jako zásadní. Závěrem žalovaná namítla, že celá kauza měla podle ní celospolečenský dopad, a to do politických diskuzí i do tuzemských a zahraničních médií. Rozhodnutí může mít dopad rovněž do organizace českého veřejného školství.
9. Soud I. stupně při rozhodování o zpětvzetí žaloby podle § 96 o.s.ř. odkázal na komentáře k danému ustanovení, z nichž mimo jiné plyne, že: „Zpětvzetí žaloby je jednostranným procesním úkonem žalobce, kterým se zříká práva na rozhodnutí soudu o uplatněném procesním nároku v probíhajícím řízení, tj. žádá, aby se v dané věci již nejednalo a meritorně

nerozhodovalo (*JUDr. Bobumil Dvořák, Ph.D., komentář ASPI*). “Dále odkázal soud I. stupně na *Komentář C. H. Beck, Občanský soudní řád I, II, 1. vydání, 2009*: Vážné důvody, které opodstatňují nesouhlas se zpětvzetím návrhu, zpravidla spočívají v tom, že žalovaný nebo jiný účastník řízení má právní nebo jiný (morální, procesně ekonomický apod.) zájem na tom, aby o návrhu bylo meritorně rozhodnuto. Vážný důvod k nesouhlasu se zpětvzetím návrhu má žalovaný (jiný účastník) v řízení, které může být zahájeno i bez návrhu nebo které mohlo být zahájeno i na jeho návrh (např. v řízení o vypořádání společného jmění manželů nebo v řízení o zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví), nebo také tehdy, jestliže dokazování ve věci postoupilo tak daleko, že lze očekávat rozhodnutí soudu, a navrhovatel (žalobce) se zpětvzetím návrhu snaží zmařit vydání již očekávaného a pro něj nepříznivého rozsudku, vše za předpokladu, že nedošlo k platnému mimosoudnímu vyřešení věci dohodou účastníků.

10. Soud I. stupně konstatoval, že institut vyslovení neúčinnosti zpětvzetí je institutem zcela výjimečným, jenž vybočuje ze zásady, podle které je žalobce tzv. „pánem sporu“. Účast v řízení sebou nese procesní práva a povinnosti, mělo by být tedy na žalobci, zda bude v řízení pokračovat. Žalobce nelze nutit, aby setrval na svém žalobním nároku, jestliže si přeje řízení ukončit. Soud I. stupně k uvedenému blíže odůvodnil, že se v daném případě nejednalo o řízení, které by mohlo být zahájeno i bez návrhu. Ačkoliv žalovaná svůj nesouhlas odůvodňuje důvody morálními i dalšími, předmětem řízení po celou dobu zůstává požadovaná omluva ze strany žalobkyně a finanční zadostiučinění, jedná se tedy o nároky konkrétní a individuální. Soud I. stupně má za to, že žalobkyni nelze „nutit“ k pokračování v řízení, a jakkoliv toto řízení vzbudilo mediální i společenský zájem, ani tato skutečnost nebyla shledána jako důvodná. K odkazu žalované na usnesení Policie ČR ze dne 26. 6. 2018, č. j. KRPB-60471-46/TC-2017-060273-HK, které mimo jiné mělo usvědčovat určité účastníky ze lži, soud I. stupně konstatoval, že při zjištění skutkového stavu nebyl předmětnou zprávou vázán. Pokud má žalovaná za to, že ona či její statutární zástupkyně byly v řízení bezdůvodně dehonestovány, mohou se případných nároků domáhat jinými prostředky, které jim právo nabízí. Soud I. stupně však dospěl k závěru, že vzhledem k povaze nároku uplatňovaného žalobkyní ji nelze nutit setrvat ve sporu o zadostiučinění. Soud I. stupně dále dodal, že pokud byl podle žalované proces zneužit jako politický, tím méně by byl dán důvod v takovém procesu pokračovat. Z důvodů výše uvedených postupoval soud I. stupně podle ust. § 96 odst. 1 a odst. 2 o. s. ř. a řízení zastavil.

11. O náhradě nákladů řízení ve výroku II. napadeného rozhodnutí bylo rozhodnuto podle ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. Procesní zavinění zastavení řízení shledal soud I. stupně na straně žalobkyně, která se rozhodla v řízení nepokračovat. Žalovaná se v průběhu řízení výslovně vzdala náhrady nákladů za řízení prvního stupně i odvolací řízení, soud I. stupně proto žalované přiznal pouze náklady za řízení dovolací a další řízení před soudem I. stupně (žalovaná se těchto náhrad konkrétně nevzdala). Náklady představují náhradu nákladů zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby (vyjádření k dovolání žalobkyně z 1. 8. 2018 a vyjádření žalované ke zpětvzetí žaloby ze dne 12. 5. 2020) dle § 9 odst. 4 a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za každý z úkonů právní služby, dvě paušálních náhrady výdajů po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tj. z částky 6 800 Kč ve výši 1 428 Kč.

12. Proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí podala žalovaná odvolání, doručené soudu dne 4. 8. 2020, doplněné podáním ze dne 31. 8. 2020. Napadené usnesení považovala žalovaná za nesprávné ve všech výrociích a odvolání odůvodnila ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Obsahem odvolání pak bylo zejména zopakování námitek, které žalovaná zmínila již ve svém vyjádření směřujícím proti zpětvzetí žaloby žalobkyní. Nesouhlasí s tím, že by jí namítané argumenty svědčící proti zpětvzetí žaloby nebyly tak závažné, pro které by bylo možné

vyslovit neúčinnost zpětvzetí žaloby. Žalovaná má za to, že soud I. stupně nesprávně vyhodnotil její argumenty, a proto je přesvědčena, že zde nadále jsou dány morální důvody pro pokračování v řízení. Žalovaná dále upozornila, že celá kauza měla zásadní dopad na dobré jméno žalované, která byla atakována různými osobami. Opětovně proto zdůraznila morální zájem na meritorním řešení věci, provedení usnesení Policie ČR z 26.6.2018 k důkazu před nalézacím soudem se přitom jeví jako zásadní, žalobkyně nemohla být ani uchazečkou o studium. Dovolací soud závěry šetření police vůbec nebral v potaz. Žalovaná vyslovila domněnku, že možným důvodem zpětvzetí žaloby je i skutečnost, aby nevyšly najevo další okolnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Pokud soud I. stupně užívá označení politický proces, považuje to žalovaná za zcela nemístné zlehčování jejího právního postavení. Z výše uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby změnou usnesení soudu I. stupně bylo rozhodnuto, že zpětvzetí návrhu žalobkyně ze dne 24. 4. 2020 je neúčinné.

13. Žalobkyně ve vyjádření označila odvolání za nedůvodné a rozhodnutí soudu I. stupně za správné, a navrhla proto jeho potvrzení. Jeho odůvodnění nelze ve vztahu k důvodům nesouhlasu žalované se zpětvzetím žaloby považovat za zjevně nepřiměřené, odůvodnění je naopak v tomto ohledu zcela případné a vypořádává se dostatečně se všemi námitkami odvolání. Morální zájem na dalším pokračování řízení lze zahrnout mezi vážné důvody ve smyslu § 96 o.s.ř., takové důvody však soud I. stupně na straně žalované neshledal. Pokud žalovaná namítá přílišnou medializaci a politizaci věci, je spíše na místě v řízení nepokračovat, nadto byla v tomto směru aktivní sama žalovaná. Její ředitelka využila projednávanou věc jako hlavní pilíř předvolební kampaně své kandidatury do Senátu v roce 2020, předmětnou kauzu pro svou politickou propagaci využívá též právní zástupce žalované, který se na stránkách hnutí Trikolora prezentuje jako advokát, obhájce ředitelky K. z kauzy „muslimských šátků na českých školách“, na sociálních sítích zveřejňuje i dokumenty ze spisu, týkajících se i soukromých záležitostí žalobkyně. Žalovaná tak z projednání víc těží, než že by jí byla působena citelná újma. Nelze opomenout, že paní ředitelka žalované získala od prezidenta republiky v souvislosti s projednávanou věcí státní vyznamenání Za zásluhy I. stupně. Žalovaná tak má zájem na pokračování kauzy nikoliv morální ve smyslu § 96 odst. 3 o.s.ř., ale mediální, poskytnutí takové ochrany by bylo v rozporu s § 6 odst. 2 o.z. Argument o tom, že žalobkyně nemohla být uchazečkou o studium, je z pohledu posouzení účinnosti zpětvzetí žaloby nerozhodný, navíc se touto otázkou již soudy zabývaly. Žalovanou odkazované usnesení Policie ČR ze dne 26.6.2018 bylo jako nezákonné označeno sdělením Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 27.3.2019, č.j. 1NZN 404/2018-150, neboť orgány činné v trestním řízení mimo svou pravomoc obšírně a bez relevance k posouzení věci (trestní oznámení na Mgr. Annu Š.) opatřovaly důkazy výběrově ve prospěch jedné strany a vykládaly je v neprospěch VOP i žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalovaná ve vyjádření ke zpětvzetí uvedla, že nepožaduje náhradu nákladů řízení, neměla by jí být přiznána ani za dovolací řízení.
14. Odvolací soud přezkoumal z podnětu a v mezích podaného odvolání usnesení soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a § 212a o. s. ř.), aniž by musel nařizovat jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
15. Soudu I. stupně nelze v rámci jeho postupu v návaznosti na procesní úkony účastnic řízení vytknout žádné pochybení, odvolací soud se zcela ztotožňuje s vyčerpávajícím a přesvědčivým odůvodněním usnesení o zastavení řízení, na které pro stručnost odkazuje.
16. Soud I. stupně se při rozhodování řídil i právními názory, podle kterých *„Při posuzování vážnosti důvodů vedoucích žalované k nesouhlasu se zpětvzetím žaloby jsou rozhodující okolnosti konkrétního případu a povaha uplatňovaného nároku. V řízení sporném je nesouhlas se zpětvzetím relevantní za situace,*

kdy řízení mohlo být zahájeno i na návrh druhé strany občanskoprávního vztahu” (viz NS 30 Cdo 1171/2002).

17. Dále odvolací soud poukazuje na jinou související judikaturu: *“Vážným důvodem pro zamítnutí návrhu na zastavení řízení pro zpětvzetí mohou být i závažné mimoprávní, např. eticky relevantní okolnosti, pro které žalovaný vysloví nesouhlas se zpětvzetím (usnesení NS sp. zn. 26 Cdo 682/2003). Příčinou nesouhlasu se zpětvzetím mohou být i vážné procesně-ekonomické důvody (nálezn ÚS sp. zn. III. ÚS 210/2002). Naopak žalovaný nemá vážné důvody k nesouhlasu, vzal-li žalobce žalobu zpět proto, že během řízení došlo k naplnění žalobcem požadované povinnosti” (rozsudek NS sp. zn. 25 Cdo 1792/99).*
18. Relevantním může být nesouhlas se zpětvzetím žaloby například v případě, že *“Účastník, proti kterému návrh směřuje, může mít za jistých okolností zájem na tom, aby bylo přes učiněné zpětvzetí v řízení pokračováno a meritorně rozhodnuto. Například proto, aby se vztahy mezi ním a navrhovatelem definitivně vyjasnily a aby se za několik měsíců neocitl v totožné situaci, v novém řízení, zahájeném na základě dalšího návrhu, třeba i šikanózního” (Občanské soudní řízení, 2. část, Komentář, IN: ASPI, 2019).*
19. *“Má-li se soud zabývat vážností důvodů nesouhlasu se zpětvzetím žaloby, je nezbytné, aby existoval předmět vedeného sporného řízení. Odpadl-li (zanikl-li) předmět splněním ze strany žalovaného, lhostejno, zda dobrovolně, či pod “hrozbou” exekuce vykonatelných rozhodnutí, nedisponuje již žalovaný žádným vážným důvodem, kterým může zvrátit zastavení vedeného řízení.”* K tomu srov. usnesení Vrchního soudu v Praze z 10.10.2013, čj. 1 Cmo 290/2013-326.
20. Soud I. stupně se při úvaze možného vlivu nesouhlasu žalované se zpětvzetím žaloby na jeho účinky podle § 96 odst. 3 o.s.ř. pečlivě zabýval vážností žalovanou snesených důvodů, aby správně uzavřel, že i s ohledem na povahu tohoto řízení (postup podle § 10 zák.č. 198/2009 Sb. odpovídá žalobě na ochranu osobnosti, neboť právo na rovné zacházení je jakožto dílčí právo součástí tzv. jednotného všeobecného osobnostního práva), jehož předmětem byl požadavek na omluvu a peněžité zadostiučinění, nelze žalobkyni v rozporu s její vůlí nutit v takovém řízení osobnostní povahy pokračovat.
21. Hlavní odvolací námitkou žalované je zdůraznění svého morálního zájmu na věcném rozhodnutí věci, byť se s ní již odpovídajícím způsobem vypořádal soud I. stupně. V obecné rovině morální zájem na věcném rozhodnutí může být důvodem pro pokračování v řízení, bez ohledu na pozadí však žalovaná nemůže mít svůj morální zájem na pokračování v řízení na ochranu osobnosti žalobkyně.
22. Vedle povahy předmětu tohoto řízení je pak významnou i skutečnost, že s ohledem na způsob rozhodnutí Nejvyššího soudu rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 25 Cdo 348/2019-311, byť tento nebyl zařazen do Sbírký soudních rozhodnutí Nejvyššího soudu, jsou soudy nižších stupňů právními názory dovolacího soudu v dalším řízení vázány podle § 243g odst. 1 o.s.ř. Z procesního jednání žalobkyně, která vzala žalobu zpět, proto ani nelze dovodit její snahu zmařit vydání již očekávaného a pro ni nepříznivého rozhodnutí. Přitom právě rozhodnutí dovolacího soudu pro ni představovalo již dostatečné zadostiučinění a bylo jedním z důvodů, pro který se již rozhodla v řízení nepokračovat.
23. Z pohledu hodnocení důvodnosti nesouhlasu žalované se zpětvzetím žaloby jsou právně nevýznamné její poukazy na šetření Policie ČR vyvolané trestním oznámením právního zástupce žalované na Mgr. Annu Š. pro podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zák. a přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zák., kterých se měla podle oznamovatele dopustit při výkonu své funkce veřejné ochránkyně práv v souvislosti s případem žalobkyně a žalované. Nadto žalobkyně

doložila hodnocení šetření policie jako pochybení, neboť VOP nemohla naplnit svým jednáním znaky prověřovaných trestných činů a na místě bylo bez dalšího věc odložit podle § 159a odst. 1 tr.ř., aniž by byla prováděna šetření ohledně ilegálnosti migrace žalobkyně bez možnosti ověření její totožnosti a hodnocení postupu VOP (Sdělení o kontrole skončené věci ze dne 27.3.2019 provedené Nejvyšším státním zastupitelstvím v Brně, odborem trestního řízení, č.j. 1 NZN 404/2018-150).

24.Odvolací soud proto na základě výše uvedeného správně usnesení soudu I. stupně potvrdil podle ust. § 219 o. s. ř., a to včetně výroku o nákladech řízení, neboť žalovaná se jejich náhrady za fázi dovolacího řízení výslovně nevzdala.

25.O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť ačkoliv měla žalobkyně v řízení o odvolání plný úspěch, práva na náhradu nákladů se vzdala svým návrhem, aby při potvrzení rozhodnutí soudu I. stupně nebyla náhrada nákladů řízení přiznána žádné ze stran.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. ve znění od 30. 9. 2017 - jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Praha 27. ledna 2021

JUDr. Jan Klášterka v. r.
předseda senátu